

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/81/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118217747
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6118217747.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: O. s.r.o., so sídlom U. XXX, R., IČO: 27 850 994, na území SR konajúca prostredníctvom O. s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom R. XXX/X, D., IČO: 47 790 857, právne zastúpeného: W. D. H., advokát so sídlom I. 4, B., IČO: 42 072 905 proti žalovanému: I. M., a.s. A. Y. V., so sídlom A. 4, S., IČO: 00 585 441, právne zastúpenému: W. R. C., advokát so sídlom Q. C. X/A, S., IČO: 37 928 422, v spore o zaplatenie 497,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 16Cb/3/2020-96 zo dňa 10. júna 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 16Cb/3/2020-134 zo dňa 7. októbra 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e.**

Žalobcovi sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 497,- Eur a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol. Výrokom III. priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76,56 %.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 497,- Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 28.06.2016 do zaplatenia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur a náhrady trov konania.

1.3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil nasledovný skutkový stav.

1.4. Dňa 10.01.2016 došlo v M. na S. ulici ku škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na osobnom motorovom vozidle značky B. L. EČV: M ktoré motorové vozidlo v čase dopravnej nehody patrilo poškodenému O. spol. s r.o. Nehoda bola zavinená motorovým vozidlom zn. M. EČV: M poisteným u žalovaného na základe poistnej zmluvy - poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

1.5. V dôsledku škodovej udalosti si poškodený dal osobné motorové vozidlo opraviť v autorizovanom servise B. N., s.r.o., v S.. Podľa predloženého zákazkového listu bolo vozidlo poškodeného odovzdané do servisu dňa 02.05.2016.

Dňa 12.05.2016 bola za vykonanú opravu poškodenému vystavená faktúra vo výške 766,96 Eur. Poškodený si vozidlo prevzal dňa 13.05.2016.

1.6. Dňa 02.05.2016 uzavrel poškodený spoločnosť O. spol. s r.o. ako nájomca s prenajímateľom O., s.r.o. organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, Zmluvu o nájme č. 205, podľa ktorej bol medzi ním ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom dohodnutý nájom osobného motorového vozidla značky S. F. EČV: XTXXXXX s dobou nájmu od 02.05.2016 do 13.05.2016, s denným nájomným 71,- Eur a dohodnutým zmluvným nájomným 71,- Eur. Dodatkom č. 1 k zmluve o nájme č. 205, uzavretým medzi žalobcom a poškodeným, došlo medzi zmluvnými stranami k upresneniu názvu prenajímateľa na O. s.r.o., so sídlom U. č. XXX, R. republika, IČO: 278 50 991, podnikajúci na území SR prostredníctvom O. s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom R. XXX/X, IČO: 47 790 857. V dodatku prenajímateľ vyhlásil, že zmluvu o nájme č. 205 uzatvorila v jeho mene jeho organizačná zložka, prostredníctvom ktorej vykonáva prenajímateľ svoju podnikateľskú činnosť na území SR a nájomca vyhlásil, že nepresnosť označenia prenajímateľa na zmluve o nájme č. 205 zo dňa 02.05.2016 nemala vplyv na jeho rozhodnutie uzatvoriť zmluvu o nájme č. 205 a pri uzatváraní zmluvy o nájme bol informovaný o tom, že prenajímateľ podniká na území SR prostredníctvom organizačnej zložky so sídlom v R. XXX/X, D..

1.7. Dňa 12.05.2016 vystavil žalobca poškodenému O. spol. s r.o. faktúru č. 2016221 na sumu celkom 1.022,40 Eur vrátane DPH (852,- Eur bez DPH) za prenájom predmetného motorového vozidla v trvaní 12 dní.

1.8. Dňa 13.05.2016 bola medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným - spoločnosťou O. spol. s r.o. ako postupcom uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa ktorej došlo k postúpeniu peňažnej pohľadávky postupcu voči žalovanému vo výške 852,- Eur z titulu nároku voči poisťovni podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z.z., konkrétne nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou č. 9524776310 zo dňa 10.01.2016 na vozidle B. L., EČV: M
V zmluve si dohodli odplatu za postúpenie pohľadávky vo výške 852,- Eur, teda vo výške zodpovedajúcej neuhradenej faktúre č. 2016221 vystavenej žalobcom ako prenajímateľom postupcovi (t.j. poškodenému O. spol. s r.o.) ako nájomcovi náhradného motorového vozidla zn. S. F. EČV: XTXXXXX. Zmluvné strany si v zmluve dohodli, že ich vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom zmluvy započítavajú a žalobca si bude pohľadávku podľa bodu 1 vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Poškodený postúpenie pohľadávky žalovanému písomne oznámil.

1.9. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 15.06.2016 oznámil žalovaný žalobcovi, že dňa 12.6.2016 ukončil šetrenie poistnej udalosti. Zároveň žalobcovi zaslal na jeho účet poistné plnenie vo výške 355,- Eur. Z oznámenia žalovaného vyplýva, že uznal nárok žalobcu na úhradu nákladov za prenájom motorového za obdobie 5 dní, zvyšný nárok, t.j. za užívanie vozidla za 6. až 12. deň neuznal.

1.10. Z vyhlásenia konateľa poškodeného zo dňa 13.05.2016 predloženého žalobcom vyplýva, že poškodený bol nútený na nevyhnutný čas opravy vozidla v autorizovanom servise zapožičať si náhradné vozidlo od žalobcu. Náhradné vozidlo používal poškodený na prepravu tovaru a na obchodné stretnutia k jeho zákazníkom. Vzhľadom k tomu, že poškodený nedisponuje náhradnými vozidlami pre prípad poškodenia inými účastníkmi premávky a jeho vozidlový park bol v tom čase využitý k iným účelom, nemali inú možnosť ako zabezpečiť tieto dohodnuté obchodné stretnutia a chod obchodného oddelenia spoločnosti.

1.11. Na skutkový a právny stav aplikoval súd prvej inštancie ust. § 4 ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6 písm. a) a b), § 11 ods. 7, 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. (zákon o PZP), § 442 ods. 2, § 443, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

1.12. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je čiastočne dôvodný.

1.13. V konaní si žalobca voči žalovanému uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 497,- Eur s príslušenstvom ako neuhradenej časti poistného plnenia, ktorý odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej s poškodeným - spoločnosťou O. spol. s r.o., so sídlom v S.. Žalovaný v konaní namietal platnosť zmluvy a zároveň aj aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Poukazoval na to, že postúpiť možno iba pohľadávku, ktorá existuje, poškodený pred postúpením pohľadávky žalobcovi predmetnú pohľadávku neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla. V uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Budúca splatnosť pohľadávky nie je prekážkou pre jej postúpenie, t.j. postúpiť možno i pohľadávku, ktorej splatnosť nastane v budúcnosti, musí však byť určitá - identifikovateľná. Pohľadávka, ktorá je predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky, je vymedzená v zmluve o postúpení pohľadávky v bode 1 dostatočne určitým spôsobom. Pokiaľ žalovaný uvádzal, že poškodený faktúru č. 2016221 neuhradil, a preto na jeho strane žiadna pohľadávka voči žalovanému nevznikla, s týmto tvrdením sa súd prvej inštancie nestotožnil, nakoľko v zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli na odplatnom postúpení a výška odplaty bola dohodnutá vo výške sumy nehradenej faktúry č. 2016221, t.j. vo výške 852,- Eur. V bode 5 zmluvy sa strany dohodli na započítaní vzájomných nárokov (t.j. nároku na zaplatenie faktúry č. 2016221 a nároku na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky), a to okamihom podpisu zmluvy. Z uvedeného je zrejmé, že zo strany poškodeného k úhrade faktúry č. 2016221 došlo. V danom prípade šlo o odplatné postúpenie nároku na poistné plnenie s tým, že medzi zmluvnými stranami došlo k vzájomnému zápočtu nároku na úradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky. Započítanie sa netýkalo samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. V dôsledku postúpenia pohľadávky nadobudol žalobca ako postupca všetky práva spojené s postúpenou pohľadávkou a je oprávnený uplatňovať ich namiesto pôvodného veriteľa. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie doposiaľ nevyplatenej časti náhrady nákladov na nájom náhradného vozidla v súvislosti s poistnou udalosťou, t.j. ide o časť pohľadávky, ktorá bola predmetom postúpenia a povinnosť poskytnúť poistné plnenie má žalovaný. Na základe všetkých skutočností preto súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 13.05.2016 je platným právnym úkonom a v spore je daná aktívna vecná legitimácia žalobcu. Žalovaný na základe oznámenia o postúpení pohľadávky poskytol poistné plnenie za nájom náhradného motorového vozidla v sume 355,- Eur priamo žalobcovi, z čoho vyplýva, že žalovaný v čase poskytnutia čiastočného poistného plnenia nemal pochybnosti o platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky.

1.14. Žalovaný namietal aj absolútnu neplatnosť zmluvy o nájme č. 205 zo dňa 02.05.2016, nakoľko podľa jeho názoru zmluvu ako prenajímateľ uzatvorila organizačná zložka zahraničnej osoby, ktorá nemá právnu subjektivitu a tento nedostatok nemôže odstrániť ani uzavretie Dodatku č. 1 k zmluve o nájme. S týmto stanoviskom žalovaného sa súd prvej inštancie nestotožnil. Samotné nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.09.2001, sp. zn. 7 M Obdo 2/2000). Práve za účelom odstránenia prípadných výkladových nejasností alebo iného spochybnovania vôle zmluvných strán spojených s nepresným označením prenajímateľa bol medzi žalobcom a poškodeným uzavretý Dodatok č. 1 k zmluve o nájme, z ktorého jednoznačne vyplýva, že organizačná zložka podniku zahraničnej osoby konala v mene žalobcu, ako aj vedomosť poškodeného o tom, s kým uzatvára predmetnú zmluvu. Organizačná zložka podniku prostredníctvom jej vedúceho koná v mene a na účet zahraničnej spoločnosti na základe zákonného zastúpenia, ktoré je zapísané v obchodnom registri, na základe čoho zahraničná osoba podniká na území Slovenskej republiky prostredníctvom tejto organizačnej zložky. Sám žalovaný oznámením o poistnom plnení žalobcovi (resp. jeho organizačnej zložke) poskytol na jeho účet čiastočné poistné plnenie. Námietky žalovaného o neplatnosti zmluvy o nájme č. 205 zo dňa 02.05.2016 preto prvoinštančný súd považoval len za účelové.

1.15. V konaní medzi stranami nebolo sporné, že dňa 10.01.2016 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky B. L.

EČV: M ktoré v čase dopravnej nehody patrilo poškodenému O. spol. s r.o. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného. V dôsledku škodovej udalosti bol poškodený nútený dať svoje motorové vozidlo opraviť, pričom oprava poškodeného vozidla bola vykonaná v období od 02.05.2016 do 12.05.2016 a poškodený si vozidlo prevzal hneď nasledujúci deň po vykonaní opravy. Poškodený používal svoje motorové vozidlo bežne na podnikateľské účely, obchodné stretnutia a prepravu tovaru, preto na čas doby opravy vozidla (t.j. od 02.05.2016 do 13.05.2016) dňa 02.05.2016 uzatvoril so žalobcom Zmluvu o nájme

č. 205, ktorej predmetom bol nájom náhradného motorového vozidla značky S. F.. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru

č. 2016221 za prenájom motorového vozidla počas 12 dní pri dohodnutom dennom nájmom 71,- Eur, teda spolu v sume 852,- Eur (bez DPH). V oznámení o poistnom plnení zo dňa 15.06.2016 žalovaný oznámil žalobcovi, že ukončil šetrenie nahlásenej poistnej udalosti a uviedol výpočet výšky poistného plnenia 355,- Eur tak, že za primerané náklady na zapožičanie náhradného vozidla považoval náklady za 5 dní. Následne bola suma 355,- Eur poukázaná na účet žalobcu. Z vyjadrenia poškodeného zo dňa 13.05.2016 vyplýva, že náhradné vozidlo bolo využívané v súvislosti s podnikateľskou činnosťou poškodeného, pričom tento nemal k dispozícii iné voľné vozidlo, ktoré by po dobu opravy poškodeného vozidla mohol využívať. Poškodený využíval náhradné vozidlo len počas doby opravy vozidla s tým, že hneď v nasledujúci deň po ukončení opravy (13.05.2016) si vozidlo vyzdvihol a nájom náhradného vozidla bol ukončený. Súd prvej inštancie zdôraznil že do takejto situácie sa poškodený dostal nie z vlastnej viny a poškodenie jeho motorového vozidla dopravnou nehodou, ktorú nezavinil, znamenalo pre neho výrazne obmedzujúci stav. Rozdiel medzi fakturovaným nájmom a poskytnutým poistným plnením potom predstavuje sumu 497,- Eur. Krátenie poistného plnenia o 7 dní po 71,- Eur zo strany žalovaného nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodné a rozhodol tak ako je uvedené vo výroku I.

1.16. Za dôvodný považoval súd prvej inštancie aj nárok žalobcu na zaplatenie nákladov spojených v súvislosti s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur v súlade s ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 2 nar. vlády SR č. 21/2013 Z.z.

1.17. Žalobca si voči žalovanému uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 497,- Eur od 28.06.2016 do zaplatenia. Tento nárok súd nepovažoval za dôvodný. Peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania vo vzťahu

k poisťovateľovi je upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2011 Z.z. a je viazaná na nespĺnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2011 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. V posudzovanom prípade si žalovaný splnil povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že listom zo dňa 15.06.2016 informoval žalobcu o výsledku šetrenia a krátení poistného plnenia, teda poskytol písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť poistné plnenie v plnej výške, ktoré si žalobca od neho nárokoval. Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo

v prejednávacom prípade žalovaný ako poisťovateľ aj splnil. To, že žalovaný neodôvodnil odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nespĺnil vôbec a následne prijať záver, že nespĺnením tejto povinnosti sa dostal v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. do omeškania (viď napr. aj rozsudok

KS v Trenčíne 5Co/12/2019, rozsudok KS v Trenčíne 17Co/41/2019).

1.18. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobca podanou žalobou žiadal od žalovaného zaplatiť sumu 497,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedenej sumy od 28.06.2016 do zaplatenia a nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur. Predmetný úrok z omeškania do dňa podania žaloby (30.01.2018) predstavuje sumu 71,32 Eur. Žalobca teda žalobou

žiadal priznať sumu 608,32 Eur a suma priznaná súdom predstavuje sumu 537,- Eur. Úspech žalobcu tak predstavuje 88,28 % a úspech žalovaného je 11,72 %. Prevažný úspech v konaní mal teda žalobca a jeho čistý úspech potom v konaní predstavuje 76,56 % (88,28 % - 11,72 %).

2.1. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný proti výroku I. a III. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.2. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP). Namietal ústavnú nekonformnosť rozsudku. Napadnutý rozsudok označil za nesprávny, nezákonný, za arbitrárny, ktorý je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a nepreskúmateľný. Mal za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu v súdnej veci.

2.3. Poukazoval na skutočnosť, že ako zmluvné strany sú uvedení v písomnej Zmluve o nájme poškodený na strane nájomcu a O., s.r.o., organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, R. XXX/X, XXX XX D., IČO: 47790857, DIČ: 2024098582, IČ DPH: SK 2024098582 (ďalej len „Organizačná zložka“) na strane prenajímateľa, z čoho vyplýva, že zmluvu o nájme neuzavrel žalobca, ale jeho organizačná zložka, pričom z obsahu zmluvy o nájme vyplýva, že ju uzavrela len ako organizačná zložka, bez odkazu na žalobcu, teda vo vlastnom mene. Organizačná zložka zahraničného podniku nemá žiadnu právnu subjektivitu, t.j. ako taká nemá spôsobilosť brať na seba práva a povinnosti, takýto právny úkon je absolútne neplatný podľa § 38 ods. 1 Obč. zákonníka. Takúto neplatnosť nemožno odstrániť ani dodatočne, takže je nepochybné, že ani uzavretím Dodatku č. 1 zo dňa 06.06.2016 k predmetnej zmluve, ktorý mal uzavrieť žalobca s poškodeným v snahe odstrániť uvedený nedostatok, neodstránila sa vada nedostatku právnej subjektivity pri uzavretí samotnej zmluvy o nájme. Mal za to, že následne aj faktúra vystavená na základe absolútne neplatnej zmluvy o nájme a splnomocnenie zo dňa 17.10.2017 trpia rovnakými vadami ako samotná zmluva a je teda zrejmé, že dôsledkom neplatne udeleného plnomocnenstva je aj absencia splnenia procesných podmienok vedeného súdneho konania, pretože právny zástupca žalobcu W. D. H. podával žalobu bez existencie platného písomného plnomocnenstva. Taktiež aj zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorú mal uzavrieť žalobca s poškodeným, je zrejmé, že ju uzavrela organizačná zložka bez právnej subjektivity, preto aj zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatným právnym úkonom podľa ust. § 38 ods. 1 a § 39 Obč. zák. a preto nemá žalobca aktívnu vecnú legitimáciu vo vedenom spore.

2.4. Žalovaný namietal, že žalobca nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Zo súdom zisteného skutkového stavu vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, spočívajúci v neuhradenej faktúre. Z toho potom vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Faktúrou bol zaviazaný na plnenie poškodený a nie žalovaný. Vzhľadom na stav sporu a zmysle § 524 Obč. zákonníka, poškodený predstavoval dlžníka žalobcu a nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Obč. zákonníka.

2.5. K úhrade faktúry pritom logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej zmluve o postúpení, pretože z nej jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi nemohla následne vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za odstúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Žalobca preto nemôže predstavovať vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu.

3.1. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli spochybniť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I. a III. potvrdil ako vecne správny a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

3.2. Zdôraznil, že tvrdenia žalovaného ohľadom neplatnosti zmluvy o nájme a ďalších dokumentov o ktoré žalobca opiera svoj nárok sú nepreukázané, nakoľko je zrejmé, že ide

o vadu v označení osoby, ktorá je účastníkom právneho úkonu a táto nespôsobuje sama o sebe jeho neplatnosť, pokiaľ možno spoľahlivo zistiť z obsahu alebo skutkových okolností, kto bol jeho účastníkom (rozsudok NS ČR z 10.04.1997, sp.zn. 2 Cdon 386/1996). V zmysle záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.09.2001, sp. zn. 7 M Obdo 2/2000 možno konštatovať, že samotné nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel. To, medzi kým vznikol zmluvný vzťah napokon vyplýva aj z verejne prístupných všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a poškodený ich má k dispozícii vždy pri podpise zmluvy. Práve za účelom odstránenia prípadných výkladových nejasností alebo iného spochybňovania vôle zmluvných strán spojených s nepresným označením prenajímateľa bol medzi žalobcom a poškodeným uzavretý Dodatok č. 1 k zmluve o nájme, z ktorého jednoznačne vyplýva, že organizačná zložka podniku zahraničnej osoby konala v mene žalobcu, ako aj vedomosť poškodeného o tom, s kým uzatvára predmetnú zmluvu. Napokon aj zo samotného oznámenia o poistnom plnení vyplýva, že skutočnosti, ktoré žalovaný namieta nemôžu byť sporné, keďže ich sám žalovaný v rozhodnutí o ukončení likvidácie už raz potvrdil a žalobcovi (resp. organizačnej zložke podniku zahraničnej osoby) na základe toho poskytol čiastočné poistné plnenie. Listinné dôkazy preukazujúce skutočnosti uvedené v návrhu mu boli riadne doručené už pri uplatňovaní si náhrady škody v rámci likvidácie poistnej udalosti a tvoria podklady pre rozhodnutie žalovaného o ukončení šetrenia a o rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Rovnaké podklady boli predložené aj súdu. Tvrdenia žalovaného ohľadom absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme, ako aj ďalších právnych úkonov, o ktoré opiera návrh sú preto neopodstatnené a účelové.

3.3. Organizačná zložka nie je povinná mať základné imanie. Majetok organizačnej zložky je majetkom zriaďovateľa, z čoho vyplýva, že aj za záväzky organizačnej zložky je zodpovedný zriaďovateľ. Podľa § 13 ods. 5 Obch. zák. vedúci organizačnej zložky podniku alebo vedúci podniku zahraničnej osoby, ktorý je zapísaný do obchodného registra, je splnomocnený za podnikateľa robiť všetky právne úkony týkajúce sa tejto organizačnej zložky alebo podniku. Keďže organizačná zložka nemá právnu subjektivitu a je teda nedeliteľnou súčasťou zakladajúcej zahraničnej osoby, všetky jej záväzky a dlhy sú súčasne záväzkami a dlhmi tejto zahraničnej osoby, a teda za ne ručí svojim majetkom. Za organizačnú zložku tak konal samostatne vedúci organizačnej zložky a predmetné dokumenty podpísal vlastnoručným podpisom pod názov organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby.

Pokiaľ ide o splnomocnenie právneho zástupcu v danom smere je zrejmé, že organizačná zložka podniku nemá právnu subjektivitu, nakoľko koná v mene a na účet zahraničnej spoločnosti na základe zákonného zastúpenia, ktoré je zapísané v obchodnom registri, na základe čoho zahraničná osoba podniká na území Slovenskej republiky prostredníctvom tejto organizačnej zložky. Samotné splnomocnenie bolo koncipované na základe požiadaviek všeobecných súdov, najmä Okresného súdu Banská Bystrica ako kauzálny príslušného súdu v upomínacom konaní, a je z neho zrejmé, že právny zástupca koná v mene žalobcu O. s.r.o. vo veci jeho organizačnej zložky podniku.

3.4. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/79/2019 zo dňa 25.09.2019, sp.zn. 6Co/122/2019 z 21.08.2019, sp.zn. 9Co/110/2019 zo dňa 24.10.2019 a ďalšie, v ktorých odvolací súd v skutkovo a právne obdobných veciach zaujal stanovisko, že z obsahového vymedzenia predmetných právnych úkonov je jednoznačne zrejmý žiadaný následok, ktorý chceli predmetnými právnymi úkonmi ich účastníci dosiahnuť.

3.5. Nakoľko zmluva o nájme mala formálny nedostatok v označení prenajímateľa, zmluvné strany na tento nedostatok zareagovali uzatvorením Dodatku č. 1 k predmetnej zmluve z dôvodu, aby nedochádzalo k spochybňovaniu vôle zmluvných strán. Aj v zmysle záverov vyslovených v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/2007 zo dňa 03.08.2008, v zmysle ktorého neplatnosť zmluvy má byť výnimkou, a nie zásadou, ako tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované pod značkou R 9/2002 a rozhodnutie sp. zn. 5Obo 17/2000. Uvedené rozhodnutia podporujú záver, že nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel. Neobstojí ani námietka žalovaného o absencii platného splnomocnenia W.. H. na zastupovanie v tomto konaní. Z jeho obsahu je totiž zrejmé, že ho podpísala osoba oprávnená na takýto úkon - W.K. ako konateľ obchodnej spoločnosti (žalobcu) zapísaný v Obchodnom registri SR. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Cob/49/2018 - 161 zo dňa 6. novembra 2018, tvrdenia žalovaného týkajúce sa absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme

z dôvodu neexistencie subjektu prenajímateľa, resp. z dôvodu neurčitosti, nejasnosti a zmätočnosti označenia prenajímateľa sú neopodstatnené, nakoľko v samotnej zmluve o nájme je okrem iných identifikačných znakov uvedené aj IČO a sídlo organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby O. s.r.o., ktoré ju v danom smere dostatočne odlišujú od iných subjektov.

3.6. Tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v otázke vecnej legitímácie, ako aj tvrdenia o neexistencii uplatnenej pohľadávky, považoval za neopodstatnené. Súd prvej inštancie vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu v otázke namietanej aktívnej legitímácie žalobcu považoval za zrozumiteľné a správne.

3.7. Postupovaný bol nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Preto je nesprávne a zavádzajúce tvrdenie žalovaného, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky je napokon zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu, ako postupníka. Uvedené potvrdzuje predložené oznámenie o poistnom plnení, z ktorého nepochybne vyplýva, že žalovaný svojim konaním sám potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu už v rámci likvidácie poistnej udalosti.

3.8. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za dostatočne a riadne odôvodnený nevykazujúci znaky arbitrárnosti.

3.9. Pokiaľ ide o namietanú aktívnu legitímáciu žalobcu, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 Obč. zák., či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Uvedené zastrešuje jeden dokument a to predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o neexistencii predmetnej pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a rozpore s ust. § 524 Obč. zák. sú preto neopodstatnené. V danom smere je nevyhnutné poznamenať, že poškodený má v zmysle zákona o PZP nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla). Dlžníkom tak v tomto prípade je práve žalovaný a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. Tvrdenie žalovaného ohľadne postúpenia pohľadávky máme za nesprávne a zavádzajúce, nakoľko ide o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Rovnako tak tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného považujeme za ničím nepodložené a zjavne účelové. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Stotožnil sa s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, podľa ktorého sa žalovaný snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva však tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Nespochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s

odplatu za postúpenie pohľadávky. Odkázal na ďalšie rozhodnutia odvolacieho súdu v skutkovo a právne obdobných veciach (sp. zn. 9Co/86/2019 zo dňa 27.06.2019, sp. zn. 10Co/316/2018 zo dňa 20.06.2019, sp. zn. 6Co/148/2019 z 21.08.2019, sp. zn. 10Co/103/2019 z 26.09.2019, sp. zn. 6Co/23/2019 zo dňa 21.08.2019, sp. zn. 6Co/122/2019 z 21.08.2019, sp. zn. 6Co/79/2019 zo dňa 25.09.2019, sp. zn. 10Co/182/2019 zo dňa 26.09.2019), v ktorých Krajský súd v Žiline zaujal vyššie uvedené stanovisko.

Na základe uvedeného nie je možné hľadiť na skutočnosť vzniku škody tak formalisticky, že poškodený neuhradil predmetnú faktúru, dokým nedošlo k fyzickému prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do majetkovej sféry žalobcu (prenajímateľa). Neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline

č.k. 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019, to, že uvedený záväzok postupca priamo nespĺnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Žalobca tak na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej spore. Obdobný názor bol vyslovený aj v rozsudkoch Krajského súdu Žilina, konkrétne 11Co/174/2019 - 163 zo dňa 24.09.2019, 11Co/203/2019 - 113 zo dňa 24.09.2019, 5Co/111/2019 zo dňa 26.11.2019, 9Co/30/2019 zo dňa 25.04.2019, 6Co/122/2019 zo dňa 21.08.2019, 11Co/214/2019 zo dňa 29.10.2019, či uznesení Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/163/2019 z 27.08.2019. Pre úplnosť poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, podľa ktorého súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ vyslovil záver, že poškodený neuhradil žalobcovi faktúru za nájom vozidla, čím na strane poškodeného nedošlo

k zmenšeniu majetku o žalovanú sumu, t.j. k vzniku skutočnej škody a v závislosti od toho nedošlo ani k platnému postúpeniu práva poškodeného na náhradu škody. Je potrebné vychádzať zo Zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak

k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Úhradu nájomného tak supluje v tomto prípade samotné postúpenie. Odvolací súd taktiež konštatoval, že je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380

ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch I. a III. ako vo výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

6. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak

a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,

b) ide o nerozlučné spoločenské podla § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov,

c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

8. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

9. Podľa § 380 ods. 2 CSP, na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

10. Odvolateľ v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t.j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Jedinú výnimku predstavuje oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

11. Žalovaný založil svoje odvolanie na dvoch odvolacích dôvodoch. Prvým odvolacím dôvodom bolo jeho tvrdenie, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, pretože napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti ust. § 220 ods. 2 CSP, je nesprávny, nezákonný, arbitrárny, je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a je nepreskúmateľný, pretože nemá náležitosti riadneho odôvodnenia rozsudku. Žalovaný namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku výlučne v časti jeho odôvodnenia týkajúceho sa aktívnej legitímácie žalobcu. Druhým odvolacím dôvodom bolo tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku platnosti zmluvy o nájme a postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným. Namietal, že zmluva o nájme a uzatvorená medzi žalobcom a jeho právnym predchodcom (poškodeným) a zmluva postúpení pohľadávky uzatvorená medzi žalobcom a jeho právnym predchodcom (poškodeným) je neplatná, a žalobca preto nie je, v dôsledku uvedenej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, aktívne legitimovaný v spore. Iné odvolacie dôvody žalovaný neuplatnil.

12. Obe odvolacie tvrdenia odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

13. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutie prvoinštančného a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. V tejto súvislosti odvolací súd vychádza aj zo záverov Najvyššieho súdu SR uvedených v rozsudku sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

14. K tvrdeniu žalovaného, že napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti ust. § 220 CSP uvádza odvolací súd nasledovné. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie musí obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane, a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Zároveň platí, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia bez pochyby neznamená povinnosť súdu zaoberať sa vo svojom odôvodnení všetkými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu, ale len zásadnými pre rozhodnutie vo veci. Je potrebné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola úspešná, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004).

15. V rámci postupu podľa § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd odvolacie tvrdenie žalovaného o porušení práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pretože sa súd prvej inštancie nevysporiadal s podstatnými skutočnosťami, v dôsledku čoho je jeho právna konštrukcia nedostatočne odôvodnená. Odvolací súd uzavrel, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti písomného vyhotovenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP a ako celok je odôvodnenie rozsudku presvedčivé. V súlade s čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku rešpektujúc názory Ústavného súdu Slovenskej republiky

sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp.zn. I. ÚS 117/05, sp.zn. II. ÚS 27/2011 a ďalších, odvolací súd zdôrazňuje, že odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP hodnotí skutkové a právne závery súdu prvej inštancie ako dostatočne odôvodnené s oporou vo vykonanom dokazovaní. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecnými súdmi by bolo možné uvažovať

v prípade, ak by sa ten natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru odvolacieho súdu aplikácia a výklad súdom prvej inštancie citovaných právnych noriem, podľa ktorých posúdil zistený skutkový stav, nevykazuje čo do odôvodnenia rozhodnutia žalovaným vytykané procesné nedostatky. Za dostatočne odôvodnenú považuje odvolací súd aj otázku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Vo vzťahu k náležitostiam odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP žalovaný neuviedol a neprezentoval čo viac by považoval za potrebné uviesť k tomu, aby bolo možné podľa jeho názoru považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za preskúmateľné a presvedčivé. V tomto smere sú jeho tvrdenia všeobecné a odkazujúce na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít.

16. K odvolaciemu dôvodu žalovaného týkajúceho neplatnosti predmetnej zmluvy o nájme, plnomocenstva a zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu tvrdeného nesprávneho označenia žalobcu sa odvolací súd plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v bode 24. napadnutého rozsudku a namietané právne úkony považuje odvolací súd za platné. Po preskúmaní obsahu spisu ako aj jednotlivých namietaných právnych úkonov odvolací súd v súlade so závermi vyslovenými v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/2007 zo dňa 03.08.2008, v zmysle ktorého neplatnosť zmluvy má byť výnimkou, a nie zásadou, ako aj rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Obo 17/2000, či rozhodnutia NS SR sp. zn. 7MObo 2/2000 dospel k záveru, že v namietaných právnych úkonoch, či už nepresnosti alebo spôsob označenia účastníka zmluvy, nespôsobili neplatnosť týchto právnych úkonov, pretože bolo nepochybné, kto zmluvu uzavrel.

17. K odvolaciemu tvrdeniu žalovaného, o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku neplatnosti zmluvy o nájme a postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom a jeho právnym predchodcom uvádza odvolací súd nasledovné. Vychádzajúc z obsahu spisu, skutkového stavu zisteného a preukázaného vykonaným dokazovaním, vrátane vyjadrení strán sporu, ako prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, odvolací súd v rámci postupu podľa § 387 ods. 3 druhá veta CSP posudzoval podstatné odvolacie tvrdenia žalovaného, ktorými namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu pre rozpor predmetnej zmluvy

o postúpení pohľadávky s § 524 Občianskeho zákonníka s následkom absolútnej neplatnosti tejto zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

18. Pri konštatovaní správnosti vymedzenia nesporných skutkových tvrdení súdom prvej inštancie nie je sporná existencia vzájomných právnych vzťahov medzi poškodeným, poisteným (škodcom) a poisťníkom (žalovaným).

19. V súlade so správne zisteným a hodnoteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie odvolací súd nezistil žiaden dôvod hodnotiť odlišne závery súdu prvej inštancie vzhľadom k odvolacím odvolacie tvrdeniam žalovaného o tom, že poškodený ako dlžník žalobcu so žalobcom platne neuzatvoril predmetnú zmluvu o nájme ani o postúpení pohľadávky, a že

v uvedenom prípade nedošlo k postúpeniu záväzku poškodeného, a teda, že žalobca nie je aktívne legitimovaným spore. Súd prvej inštancie dostatočne jasne, zrozumiteľným spôsobom a právne správne v napadnutom rozsudku ustálil a vyargumentoval, z akých dôvodov považuje uzatvorenú nájomnú zmluvu a zmluvu o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a poškodeným za platné. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie.

20. Odvolací súd predovšetkým uvádza, že žalovaný nevenoval dostatočnú pozornosť samostatnosti právnych vzťahov, ktoré vznikli poškodenému na jednej strane vo vzťahu k žalovanému a ktoré vznikli poškodenému vo vzťahu k žalobcovi na strane druhej. Zo vzťahu medzi poškodeným (veriteľom) a žalovaným (dlžníkom) vznikla pohľadávka na náhradu škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou poisteného motorového vozidla a zo vzťahu medzi poškodeným (dlžníkom) a žalobcom (veriteľom) vznikla pohľadávka na nájomnom. Skutočnosť, že poškodený mal vo vzťahu k žalobcovi postavenie dlžníka nebránila tomu, aby poškodený na zmluvnom základe previedol svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu postupom súladným s § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný namietal, že došlo k postúpeniu neexistujúcej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Súd prvej inštancie správne posúdil, že v dôsledku uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávky je daná aktívna legitímácia žalobcu, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, (aj premičaná), a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá a identifikovateľná (závery vyplývajúce z ÚS SR sp. zn. II. ÚS 165/2017). Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že postúpenie pohľadávky medzi žalobcom a jeho právnym predchodcom (poškodeným) bolo platné a vyplýva z neho aktívna legitímácia žalobcu v spore.

21. Žalovaný s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.01.2008 sp. zn. 4Obo 20/2007 tvrdil, že zmluva o postúpení pohľadávky je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný právny úkon. Odvolací súd sa oboznámil so znením predmetného rozsudku, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval v spore ako súd odvolací a jeho predmetom bolo posúdenie existencie naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti tam označených právnych úkonov. Posúdením skutkových tvrdení a predmetu konania v spore sp. zn. 4obo 20/2007 a v tomto spore, je odvolací súd, na rozdiel od žalovaného, toho názoru, že z hľadiska právnej istoty neprichádza odkaz na predmetné rozhodnutie pri právnom posúdení predmetnej veci do úvahy.

22. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania a vo výroku o náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, za aplikácie ust. § 369c Obch. zák. a § 255 ods. 2 CSP, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného.

23. Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vo výroku I. a III. vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na jeho právne posúdenie. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania. Žalovaným uplatnené podstatné odvolacie tvrdenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti potvrdil, ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP a v celom rozsahu sa stožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).